

[Poul Dam.]

spørgsmål til mit. Jeg tror, at prøveløsladelser og alt, hvad der hænger sammen dermed, er en overordentlig vigtig ting i forbindelse med behandlingen, under forudsætning af at der er en tilsynsvirksomhed, som har tilstrækkelige midler og tilstrækkelig kvalificeret personale til at løse de mange spørgsmål, som står i forbindelse hermed.

Jeg tror nok, at man her er på et lovgivningsfelt, hvor det måske kan knibe lidt med at få offentligheden helt så langt med, som man kan få det høje ting. Jeg tror, at forståelsen for resocialiserings-systemet ikke er helt trængt igennem overalt. Der er ingen tvivl om, at prøveløsladelser, muligheden for at tage arbejde uden for fængslet i en vis periode, fængselsferie med henblik på at besøge familie o. lign. er noget, mange mennesker vil se på med stor skepsis, og jeg tror, at det er nødvendigt heroverfor at understrege, at hele resocialiseringsformålet, behandlingssynspunktet, gør det nødvendigt, at samfundet her ganske bevidst løber en risiko. Der vil i alle de tilfælde, hvor der forekommer prøveløsladelser o. lign., være tale om et skøn fra myndighedernes side. Det er et nødvendigt skøn, det kan ikke undgås, og det er naturligvis forbundet med en vis risiko, men det er en risiko, som er nødvendig; man er nødt til at tage de uheldige tilfælde med, som kommer. Man kan, og man bør, og man skal lære noget af dem, men det skal ikke føre til, at man helt går imod det behandlingssynspunkt, som må være det centrale for hele vort fængselsvæsen.

Ordet fængselsvæsen bringer mig ind på et spørgsmål, der har været aktuelt i pressen i den senere tid, nemlig spørgsmålet om fængselsvæsenets fremtidige placering. Jeg tror i og for sig, at det, ikke mindst hvis behandlingssynspunktet virkelig skal gennemføres, vil være vigtigt, at fængselsvæsenet består som en særlig institution med sine særlige specialister, og jeg tillader mig at spørge den højtærede justits-

minister om de planer, man har med hensyn til fængselsvæsenets placering som en selvstændig institution eller som en afdeling inden for justitsministeriet, som nogen jo har antydnet på det sidste.

Endelig er der som det tredje hovedområde inden for lovforslaget en række ændringer inden for straffelovens specielle del. Generelt kan man vel sige, at bortset fra enkelte paragraffer, hvor en rimelig stramning har fundet sted, er der tale om, at man vender sig imod tidligere tiders kriminalisering af en asocial eller lidet social adfærd, som i virkeligheden skyldes enten abnormiteter eller sociale problemer. Som et sådant punkt kan man nævne ændringerne i paragraffen om betleri. Det er jo givet, at betleri er en forseelse — hvis man skal kalde det det — som først og fremmest har en række sociale årsager, og som bekæmpes igennem samfundets hele sociale system. Jeg tror, det er vigtigt, at man går videre ad denne vej, så langt som det overhovedet er muligt. Vi kommer næppe uden om, at der også i vort samfund, som det er i dag, er en række situationer, som giver sig udslag i forbrydelser og forseelser af den ene eller den anden art, som væsentlig har en almen social, en almen samfundsmæssig forklaring. Flere af disse punkter vil jeg gerne have lejlighed til at drøfte i udvalget, og jeg skal gemme mine bemærkninger herom til den tid.

Jeg vil dog sige, at der endnu er paragraffer, hvor tidligere tiders fordomme måske gør sig meget stærkt gældende; jeg skal blot lige nævne, at man vel har grund til at drøfte og overveje — måske foretage særlige undersøgelser — spørgsmålet om, hvorvidt blodskam mellem voksne stadig væk skal anses for at være en forbrydelse. Det er klart, at det store flertal af tilfældene, hvor den ene part er under 18 år, kan man ikke se bort fra, men når det drejer sig om blodskam mellem voksne, forekommer det mig, at situationen er en helt anden.

Når alt dette er sagt, vil jeg gerne vende tilbage til noget, som det ærede medlem